

Arrest

nr. 100 180 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjtoense origine, afkomstig van het dorp Shangar, gelegen in het district Asmar van de provincie Kunar, verklaart Afghanistan te hebben verlaten na problemen met de taliban. Op een avond ging u na het werk in de bakkerij van uw oom hout sprokkelen in het bos op de berg. Plots verschenen er 5 talibs, waarvan u er één kende. Hij vroeg wat u daar deed, maar liet u verder ongemoeid. U zette uw werk voort. Korte tijd later hakte u per ongeluk twee draden door. U merkte dat deze via een kabel naar de overkant van de rivier liepen en daar vastgemaakt waren aan een bom. U besepte dat u een installatie van de taliban stuk had gemaakt, greep uw sprokkelhout bij elkaar en zette het op een lopen. Thuis aangekomen, vluchtte u meteen door naar Asmar, naar de

bakkerij van uw oom. Daar kreeg u dezelfde avond telefoon van uw vader. M.(...) had hem gebeld en gezegd dat u hun bom stuk had gemaakt. Ze eisten van uw vader dat hij u zou uitleveren. De volgende ochtend bracht uw vader u naar Chagassarai en verder naar Jalalabad, vanwaar u uw vlucht uit Afghanistan inzette. U verliet Afghanistan en reisde naar België waar u op 4 april 2012 aankwam en op 5 april 2012 een asielverzoek indiende.

Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten voor: Uw taskara, 2 documenten betreffende de landerijen van uw familie, een dreigbrief van de taliban, een foto, de taskara van uw vader, een scan van de taskara van uw grootvader en een document waarvan de inhoud niet kon worden achterhaald.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst, Afghanistan, na problemen met de taliban. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2 a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

U bent er namelijk niet in geslaagd de problemen die u met de taliban zou hebben gehad aannemelijk te maken. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat er flagrante tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen die u aflegde voor het Commissariaat-generaal en uw verklaringen in de vragenlijst van de Commissaris-generaal. Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u immers dat u per ongeluk, bij het hout hakken in het bos, twee draden doorsneed. Toen u zag wat u had gedaan werd u bang en liep u weg (cgvs, p. 10). In de vragenlijst daarentegen verklaarde u dat de taliban een bom hadden geplaatst in een straat van het dorp waar u woonde. U maakte de bom bewust onschadelijk omdat u niet wilde dat er mensen zouden sterven (vragenlijst CGVS, p. 3). Het mag duidelijk zijn dat er een hemelsbreed verschil is tussen enerzijds het bewust onschadelijk maken van een explosief, met risico voor eigen leven, en het per ongeluk doorsnijden van twee draden die men aanvankelijk zelfs niet eens bemerkte. Daarnaast stelde u tijdens het gehoor dat M.(...) uw vader belde en genoegdoening eiste voor de geleden schade. Er zouden ook dezelfde avond mensen naar uw huis gestuurd worden, maar dat ging niet door omdat er die avond eenheden van het Afghaans Nationaal Leger en ISAF in uw dorp aanwezig waren (cgvs, p. 11). In de vragenlijst liet u dan weer noteren dat de taliban nog dezelfde avond uw huis binnenvielen om u te arresteren (cgvs, p. 3). De bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen in hoge mate.

Bovendien is het opmerkelijk dat u meteen na het doorsnijden van de draden de conclusie trekt dat u een explosief van de taliban heeft stuk gemaakt. U kon immers niet zien waar de draden naartoe leidden en of ze aan de andere kant van de rivier ergens aan vastgemaakt waren (cgvs, p. 10). U kon ook niet zeggen of de draden aan uw kant ergens aan vast hingen want u ging dit niet na, u zette het immers meteen op een lopen (cgvs, p. 11). Het enige wat u deed was het doorsnijden van twee draden en de enige reden waarom u vermoedde dat het een explosief betrof waren de talibs die u enige tijd eerder in het bos was tegengekomen. Het feit dat u enkele talibanstrijders tegenkomt is in Kunar, de meest volatiele van de oostelijke provincies, waar de taliban sterk vertegenwoordigd is nauwelijks uitzonderlijk te noemen. Dat u tussen het doorsnijden van twee draden en het tegenkomen van enkele taliban de link zou leggen een explosief onklaar te hebben gemaakt mag dan ook op zijn minst bevreemdend worden genoemd. Deze vaststelling ondergraft de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Gezien het voorgaande kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard de bovenstaande vaststellingen te wijzigen: Immers, uw taskara, de taskara van uw vader, de scan van de taskara van uw grootvader en de documenten betreffende de grond, zijn enkel een indicatie van uw Afghaanse identiteit, dewelke niet ter discussie staat. De foto die u toont bevestigt dat u in een bakkerij werkte, maar staat verder los van de problemen die u aanhaalde. De gronddocumenten die neerlegde houden eveneens geen verband met de door u aangehaalde problemen. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig en coherent asielrelaas, wat hier niet het geval is. Hieraan dient te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg een slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker. Aangezien de inhoud van het laatste

document niet kon worden nagegaan (u kon er zelf geen verklaring over afleggen en het bleek onleesbaar voor de tolk) kan er niet worden gesteld dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven zou herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Kunar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U toonde als jongeman het initiatief en het vermogen om in moeilijke omstandigheden naar een westers land te reizen. Bovendien werkte u 11 a 12 jaar in de bakkerij van uw oom, waar u alle mogelijke taken volbracht, van klanten bedienen tot zelf brood bakken (cgvs, p. 4, 5). U hebt dan ook bewezen om over de capaciteiten en de vaardigheden te beschikken om als zelfstandige jongeman in Kaboel een menswaardig bestaan uit te bouwen in de Afghaanse hoofdstad. Er dient dan ook besloten te worden dat de stad Kaboel een alternatief kan vormen voor uw terugkeer naar de provincie Kunar en dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel kan worden gesteld dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat ervoor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 §3, 52 §2, 57/6 tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie gekomen door een niet correcte invulling van de bewijslast. Verzoeker verwijst naar de adviezen en richtlijnen van het UNHCR omtrent de bewijslast en geloofwaardigheid bij asielaanvragen. De vermeende tegenstrijdigheden zijn volgens verzoeker louter te wijten aan de transcriptie van zijn verklaringen. Het is eigen aan een gehoor voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de geschreven weergave ervan nooit de letterlijke verklaringen van een asielzoeker bevat doordat dit via een of meerdere al dan niet beëdigde tolken verloopt. Het interview gebeurde dan ook niet in objectieve omstandigheden en er was een zekere vooringenomenheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die met argwaan naar het verhaal van verzoeker luisterde. Daarnaast verklaart verzoeker duidelijk dat hij wel kon zien waar de draden naartoe leidden en dat ze aan de andere kant van de rivier aan een bom waren vastgemaakt. Pas daarna zette hij het op een lopen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verdraait de woorden van verzoeker door te stellen dat hij meteen wegliep en dus niet kon zien waar de draden naartoe liepen. Het is bovendien kort door de bocht om te stellen dat het tegenkomen van de taliban in de regio van verzoeker niet abnormaal is en dat het daarom bevreemdend zou zijn dat verzoeker de link legt tussen de bom en de taliban. Door alle bewijsstukken af te schrijven als waardeloos geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker geen kans op een eerlijke beoordeling en wordt het voor hem onmogelijk om een voor de asielinstanties geloofwaardige verklaring af te leggen. Verzoeker heeft alle mogelijke bewijsstukken voorgelegd om de gegronde vrees voor zijn leven te onderbouwen, maar deze worden zonder inspanning om de bewijzen verder te onderzoeken al bij voorbaat ongeldig verklaard. Wat de subsidiaire bescherming betreft, geeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe dat de situatie verschillend is naargelang de regio. Het feit dat er vooral een gewapend conflict aan de gang is tegenover de Afghaanse overheid en internationale aanwezigheid neemt niet weg dat er in heel Afghanistan geweld wordt uitgeoefend door taliban op burgers. Verzoeker zal in Kabul evenmin veilig zijn voor de taliban. Het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor zijn leven is hier zelfs groter. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft op onrechtmatige wijze en door middel van een puristische interpretatie van *minor details* tegenstrijdigheden proberen bloot te leggen met als enige bedoeling de geloofwaardigheid van verzoeker te ondergraven. Hierbij werd geen aandacht geschonken aan de omstandige, gedetailleerde en coherente verklaringen van verzoeker over de kern van zijn asielrelaas. Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet waarom verzoeker de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut volstaat daartoe niet. Dezelfde feiten dienen immers getoetst te worden aan de definitie van subsidiaire bescherming, die volledig verschillende wettelijke toepassingsvoorwaarden heeft.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle

elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.3. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers flagrante tegenstrijdigheden af omtrent de kern van zijn asielrelaas en wel doordat zijn verklaringen opgenomen in de vragenlijst en in het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in grondige mate verschillen. Zo verklaarde verzoeker eerst dat hij bewust de lont van een bom, die werd geplaatst in zijn straat in het dorp, verplaatste omdat hij niet wou dat er mensen zouden sterven (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij hout aan het sprokkelen was in de bergen en daarbij per ongeluk de draad van een bom doorhakte (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien verklaarde verzoeker dat de taliban diezelfde nacht nog naar zijn huis kwamen en de woning binnenvielen (stuk 10, vragenlijst CGVS, p. 3). Ook deze verklaring valt niet te rijmen met de bewering van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de taliban niet naar zijn huis kwamen omdat die dag het nationale leger en de Amerikanen aanwezig waren in Shangar (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). De Raad stelt vast dat deze verklaringen geenszins verenigbaar zijn en, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, allerminst "*minor details*" in het asielrelaas van verzoeker uitmaken. Aangezien het onschadelijk maken van een bom van de taliban de kern uitmaakt van verzoekers vrees mag er van uitgegaan worden dat verzoeker hierover een coherent verhaal kan vertellen. Verzoeker blijft hieromtrent echter fundamenteel in gebreke. Wanneer verzoeker op deze tegenstrijdigheden wordt gewezen en de verklaringen die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw worden voorgelezen, stelt hij slechts dat hij dit nooit gezegd heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). In het begin van het verhoor verklaarde verzoeker echter dat hij geen problemen heeft ondervonden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij kort en bondig alles heeft kunnen aangeven en dat zijn verklaringen aan hem werden voorgelezen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2-3).

Voor zover verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden aan een probleem met de tolk wijt, stelt de Raad vast dat uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker geen gewag maakte van problemen met de tolk, niettemin hem tweemaal uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep. Bovendien blijkt duidelijk uit het gehoorverslag dat de communicatie op het verhoor vlot verliep. Evenmin kan uit het gehoorverslag worden afgeleid dat er fouten werden gemaakt bij de "*transcriptie*" van verzoekers verklaringen. Verzoeker voert derhalve in het verzoekschrift algemene, ongestaafde en hypothetische beweringen aan, die geen grondslag vinden in het administratief dossier. Overigens zijn voormelde tegenstrijdigheden dermate flagrant dat ze bezwaarlijk kunnen toegeschreven worden aan een fout in de transcriptie.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij wel kon zien waar de draden naartoe leidden en dat ze aan de andere kant van de rivier aan een bom waren vastgemaakt, blijkt uit zijn verklaringen voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij niet zag wat er aan de andere kant van de rivier was en niet wist of de draden daar waren vastgemaakt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Bovendien weet verzoeker niet of de draden aan zijn kant ergens aan waren vastgemaakt, gezien hij het onmiddellijk op een lopen zou gezet hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11).

2.4. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het

Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Verzoeker is een volwassen jongeman en werkte 11 of 12 jaar in de bakkerij van zijn oom waar hij alle mogelijke taken verrichte (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4 en 5).

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict” van 15 juni 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse” van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een ‘solide verbetering’ vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele “force protection” incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op ‘high profile’ doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het tegenspreken van bovenstaande informatie en tot de loutere bewering dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven in Kabul nog groter is. Verzoeker brengt echter geen informatie aan die de bovenstaande vaststellingen kan weerleggen of aantoonen dat deze informatie niet correct is. Waar verzoeker stelt dat er in heel Afghanistan geweld en terreur wordt uitgeoefend door de taliban op burgers en hij evenmin

veilig zal zijn in Kabul gezien hij gezocht wordt door de taliban, dient erop te worden gewezen dat de door verzoeker aangehaalde problemen met de taliban niet geloofwaardig werden geacht.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF